

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **O. M.**, nar. X., státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem X, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2012 č.j. KRPA-74143/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 3.2.2012 č.j. KRPA-74143/ČJ-2011-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 9.11.2011 pod č.j. KRPA-74143/ČJ-2011-000022 podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o 90 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že rozhodnutím, kterým byla prodloužena doba zajištění o dalších 90 dnů, byl zkrácen na svých právech. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, dále v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3, § 6 odst. 1 a § 2 odst. 2 a 3 správního řádu a neposlední řadě měl žalovaný porušit článek 1 Ústavy a článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce

odkazuje na základní zásady správního řádu, mezi něž patří zásada hospodárnosti a rychlosti řízení, podle níž má správní orgán vyřizovat věc bez zbytečných průtahů. Poukázal na to, že v důsledku zajištění dochází po určitou dobu ke zbavení osobní svobody. Jak vyplývá z čl. 15 Směrnice ES 2008/115, která byla transponována do znění novely cizineckého zákona, jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze, pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu zajištění o 90 dnů, čímž celkovou dobu zajištění stanovil na zákonné maximum, tak jak je stanoveno v ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce má výhrady zejména proti okolnostem a způsobu, jímž došlo k předání napadeného rozhodnutí. Dne 3.2.2012 opustil v doprovodu sociálních pracovníků Zařízení pro zajištění cizinců za účelem převozu do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, jelikož má v současné době stále statut žadatele o azyl. Na vlakovém nádraží v Mladé Boleslavi byla žalobci sociálním pracovníkem zakoupena jízdenka do Kostelce nad Orlicí, kam se měl dále vlakem dopravit. Avšak ještě před příjezdem vlaku byl doprovázející sociální pracovník telefonicky vyrozuměn cizineckou policií, že je nezbytné žalobce dopravit zpět do záchytného zařízení, kde bylo pak následně žalobci předáno napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Žalobce se domnívá, že za těchto okolností, kdy opustil Zařízení pro zajištění cizinců, nemělo být rozhodnutí o prodloužení doby zajištění vůbec vydáno. Žalobce je přesvědčen, že jeho vydáním žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu.

Vzhledem k závažnosti institutu zajištění žalovaný se měl podle žalobce věnovat více odůvodnění rozhodnutí, vycházet ze současné situace, popřípadě změn okolností. Jen odkaz na předchozí jednání žalobce, z něhož je zřejmé nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti, považuje žalobce za nedostatečné. Argumentaci žalovaného o složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce považuje za příliš obecnou a za pouhou citaci zákonného ustanovení, která se objevuje v každém rozhodnutí o zajištění. Za nepřijatelné považuje žalobce odůvodnění ohledně prodloužování doby zajištění probíhajícím azylovým řízením, které je překážkou realizace rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalobce je samozřejmé, že před realizací správního vyhoštění je správní orgán povinen vyčkat pravomocného rozhodnutí ve věci azylu. Tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem pokračující zajištění cizince.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že k prodloužení zajištění cizince přistoupil na základě zjištěného stavu věci, o kterém nebylo důvodných pochybností podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců. Při svém rozhodování shledal podmínku daného ustanovení, neboť prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace správního vyhoštění nezbytné. Závěr, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění, vyjádřil v odůvodnění a jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, avšak v této právní věci vyvstala objektivní překážka, tedy vedené řízení o mezinárodní ochraně. Poukázal na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, o vykonatelnosti rozhodnutí správního vyhoštění a na ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, upravující odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s ustanovením § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť ze spisu vyplývá, že žalobce podal v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla příslušným orgánem dle § 16 písm. f) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Z gramatického výkladu uvedených ustanovení dovodil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí vykonatelné.

Žalovaný je přesvědčen o tom, že svými úkony naplnil dikci článku 15 Směrnice ES 2008/115, když s náležitou pečlivostí učinil veškeré úkony směřující k vyhoštění. Za poslední překážku označil řízení o mezinárodní ochraně, o které rozhoduje jiný orgán a do jehož pravomoci nemůže zasáhnout. Žalovaný nesouhlasí ani s formální žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. V rozhodnutí konkrétně a logicky vyjádřil, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění a uzavřel, že v zájmu ochrany chráněných zájmů je nutné dobu zajištění cizince prodloužit a to z důvodu předcházení dalšího protiprávního jednání, neboť z předchozího jednání je zřejmé, že žalobce opětovným způsobem porušoval právní předpisy České republiky. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je rozhodnutím svého druhu, které upravuje dobu, resp. délku zajištění a nikoliv rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Úkolem žalovaného bylo vypořádat se s odlišnou otázkou, tedy zda existují důvody pro prodloužení doby trvání zajištění a posoudit, zda je v době trvání zajištění výkon správního vyhoštění potencionálně možný. Žalovaný nepopírá, že subjektivním právem cizince je podat žádost o azyl, na druhou stranu se domnívá, že toto právo by mělo být uplatňováno v odůvodněných případech a nepoužíváno jako prostředek pozastavení výkonu správního rozhodnutí či jako nový „opravný prostředek“ neoprávněně pobývajících cizinců. Žalovaný se domnívá, že v tomto případě byla žádost o udělení azylu podána účelově a to z důvodu, aby byl výkon rozhodnutí prozatím nepozastaven. Tato domněnka vychází ze samotného jednání žalobce, neboť se sám nedostavil k příslušnému orgánu, ale byl z moci úřední zajištěn, resp. policisty vypátrán. Žalovaný tak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, podle něhož by se žádost o udělení mezinárodní ochrany měla podat bezprostředně poté, co k tomu má cizinec příležitost. Z provedeného šetření je naprosto zřejmé, že okolnosti, které by bránili cizinci podat žádost o azyl, nenastaly, naopak na území České republiky se skrýval, neboť si byl vědom, že má na území České republiky uložené správní vyhoštění.

Pokud žalobce poukazuje na okolnosti předání rozhodnutí ze dne 3.2.2012, žalovaný uvádí, že o této věci není obeznámen. Ze spisového materiálu je patrné, že správní orgán nevydal příkaz k propuštění dle ustanovení § 126, ale naopak v uvedený den učinil správní orgán pouze jeden úkon, a to rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů a toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 8.11.2011 omezen na osobní svobodě a zajištěn dne 9.11.2011 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od omezení osobní svobody a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 9.11.2011 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a dne 14.11.2011 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, o které bylo rozhodnuto dne 28.12.2011. Návrh byl zamítnut jako zjevně nedůvodný. Dne 4.1.2012 žalobce podal žalobu ke krajskému soudu.

Ve dnech 18.11.2011, 1.12.2011, 29.12.2011, 12.1.2012, 27.1.2012 byla provedena šetření: lustrací v informačních systémech, vlastního šetření, sdělení Zařízení pro zajištění

cizinců, odboru azylové a migrační politiky a nevládních organizací. Z těchto nebyly zjištěny nové informace, které by vedly k ukončení zajištění cizince.

Jak bylo výše uvedeno, dne 3.2.2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že do současné doby se přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nepodařilo ho realizovat. Konstatoval, že realizace správního vyhoštění nemůže být dosud vykonána a to z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Jedná se o skutečnost, že doposud nebylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Vykonatelné rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci azylového řízení je pro správní orgán závazné. Poukázal na ustanovení § 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož období, kdy je na cizince pohlíženo jako na žadatele o mezinárodní ochranu, se na tohoto cizince nevztahuje působnost tohoto zákona a není tedy možné realizovat správní vyhoštění z území České republiky. Po přezkoumání podmínek zajištění žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí skrývání a protiprávní činnosti. V této souvislosti odkázal na předchozí rozhodnutí o zajištění ze dne 9.11.2011.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost však sama o sobě není překážkou pro zajištění cizince, což vyplývá z ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že prodloužit dobu zajištění lze jen za podmínky, že bylo rozhodnuto o zajištění cizince, proto je soud toho názoru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebrání v tom, aby správní orgán rozhodl o prodloužení zajištění. Výkon správního vyhoštění je možný pouze při splnění předpokladu, který je vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru soudu žalovaný správně odkázal na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se: a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.

S odkazem na znění tohoto ustanovení žalovaný konstatoval překážku k realizaci správního vyhoštění a vyvrátil, že by došlo z jeho strany k průtahům při realizaci vyhoštění.

Žalobce v žalobě namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné s tím, že nelze argumentovat probíhajícím řízením o mezinárodní ochraně a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přikládat k jeho tíži.

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010 č.j. 9As 5/2010-74 publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákonem, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 10/08 ze dne 12.5.2009).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazuje i žalobce v žalobě. Soud k této námitce uvádí, že podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřena dlouhá. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11.10.2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, na druhou stranu zdůrazňuje, že řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze.

Soud proto hodnotil, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění. Jak bylo výše uvedeno, realizaci správního vyhoštění nemůže být doposud vykonána a to z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Jedná se o skutečnost, že doposud nebylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Vykonalné rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci azylového řízení je pro správní orgán závazné. Pokud žalovaný odůvodnil prodloužení doby zajištění probíhajícím azylovým řízením, snažil se tím prokázat, že nedochází k průtahům v řízení o správním vyhoštění, že délka řízení není nepřiměřená a že postupoval s náležitou pečlivostí. Z těchto důvodů nelze žalovanému vytknout, že by v řízení o správním vyhoštění postupoval v rozporu se zásadami správního řízení. Nutnost prodloužení doby zajištění žalovaný odůvodnil tím, že z předchozího jednání žalobce existuje nebezpečí jeho skrývání a pokračování protiprávní činnosti. Jednání žalobce vyhodnotil jako hrubě narušující chráněné zájmy České republiky. Předmětem tohoto řízení není posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro jeho zajištění, které byly předmětem samostatného řízení, ale zda zajištění cizince je oprávněné. Jak bylo výše uvedeno, úkolem soudu je posoudit, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Z tohoto důvodu soud ověřil ze správního spisu a zjistil, že žalovaným byla provedena šetření, z nichž nebyly zjištěny nové informace, které by vedly k ukončení zajištění cizince v době prodloužení zajištění lze reálně očekávat, že bude ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud neprověřoval okolnosti týkající se doručení napadeného rozhodnutí žalobci, neboť ze spisového materiálu je zřejmé, že nebyl vydán příkaz k propuštění žalobce, a proto správní orgán měl právo rozhodnutí o prodloužení doby zajištění vydat a žalobci doručit.

Vzhledem k provedeným důkazům soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Odůvodnění rozhodnutí považuje soud za

dostatečné. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zmíněnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, není v rozporu s Ústavou ani čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto soud žalobu neshledal důvodnou a rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., jak uvedeno ve výroku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová